

Religionsfriheden - den skal vi passe på!

”Hvor Herrens ånd er, dér er der frihed” skrev Paulus i et brev til en menighed (2. korintherbrev 3,17) og netop ordet frihed knytter sig til kristendommen. Jesus satte mennesker fri – løskøbte dem (Lukas 4,18), men med Jesus var det også troen, der blev friset. Troen blev friset fra at være noget, der knyttede sig til en bestemt etnisk gruppe, fordi med Jesus blev troen på Gud, en tro for alle mennesker. Og troen gik fra at være betinget af bestemte måder at handle på – overholde spise- og levere regler, til at man i alt kun er underlagt eet bud: at elske sin Gud og sin næste. Så fra at tro var en national markør eller moralsk regelsæt at leve efter, blev tro med Jesus en hjertesag. Derfor er trosfrihed kristendommen DNA, fordi troen med Jesus blev knyttet til den enkelte og til samvittigheden. Ingen kan tvinges til tro.

Vores samfund er bygget på frihedstraditioner, som vi har hentet helt fra det Ny Testamente, men som i høj grad italesat af N.F.S. Grundtvig, der var kompromisløs når det gjaldt friheden – især religionsfriheden. Og religionsfrihed er, som nogen måske kunne drømme om det, ikke frihed fra religion, men frihed til religion.

Religionsfriheden er skrevet ind i vores Grundlov.

„Borgerne har ret til at forene sig i Samfund for at dyrke Gud paa den Maade, der stemmer med deres Overbevisning. Og ingen kan paa Grund af sin Overbevisning berøves Adgang til den fulde Nydelse af borgerlige og politiske Rettigheder.“

*Fra Danmarks Riges Grundlov
af den 5. juni 1849*

Jeg er købt fri i tre måneder, til at fortælle om religionsfrihed på asylcentre og deres skoler i september, oktober og november. I de måneder bliver der ansat en vikar.

Sammen med en lærer på Røde Korsskolen og en imam lavede vi sidste år et materiale, vi kalder ”Frihed i tro og tale”. Oprindeligt gik vi i gang, fordi medierne igen og igen fortalte historier om chikane af religiøse grupper på asylcentre. Skulle man virkelig skille de forskellige religiøse grupper ad? Nej, løsningen er at oplyse og fortælle, at hér i landet kan man regne med at blive behandlet med samme respekt, uanset hvad man tror på. Det er en lektie for os alle sammen og noget vi skal mindes om gang på gang. Alle skal vide, at hér forventer vi, at vi kan leve sammen i fredelig sameksistens, også selvom vi ikke er enige om, hvad vi skal tro på og aldrig bliver det.

Hvorfor skal folkekirken stille en præst til rådighed for det? Der er jo ikke meget forkyndelse i det! Folkekirken har fire opgaver: forkyndelse, diakoni, undervisning og mission. Og dette her er undervisning – det er oplysning om det sekulariserede samfunds væsen og en manifestation af den frihed, som folkekirken står for. Så når jeg står ved siden af en imam og fortæller, at her må man gerne skifte religion - eller beholde sin religion - så er det også en måde at fortælle dem, der er kommet til Danmark, hvad kristendom er, hvad dansk kultur er, og hvilken frihed, der gemmer sig deri – og at tro er en samvittighedssag.

Sognepræst Birgitte Rosager Møldrup